

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΓΙΛΓΑΜΕΣ (Β')

‘Ο Ένλιλ τών θουνών, ό πατέρας τών θεών, είχε αποφασισμένη την τύχη του Γιλγαμές. Έτσι ό Γιλγαμές όνειρεύτηκε κι ό Ένκιντου είπε:

«Αυτό είναι τό νόημα του όνείρου. ‘Ο πατέρας τών θεών σου ‘δωκε βασιλεία, αυτή είναι ή μοίρα σου, αιώνια ζωή δέν είναι ή μοίρα σου. ‘Απ’ αυτό μήν έχεις θλίψη μέσα σου, μήν έχεις πόνο, μήν πλακώνεται ή καρδιά σου. Σου ‘δωκε δύναμη νά δένεις και νά λύνεις, νά είσαι τό σκοτάδι και τό φώς της ανθρωπότητας. Σου ‘δωκε απαρόμοιαστη ύπεροχή στο λαό, νίκη στη μάχη απ’ όπου δέ γυρνάει φυγάδας, σ’ επιδρομές και σ’ επιθέσεις, απ’ όπου γυρισμός δέν είναι. ‘Αλλά μήν καταχράσαι αυτή τη δύναμη, νά φέρνεις σωστά στους δούλους σου μέσ στο παλάτι, νά φέρνεις σωστά μπρός στο Σαμάς».

‘Ο Γιλγαμές ό κύριος έστρεψε τις σκέψεις του προς τη Χώρα τών Ζωντανών· τόν Τόπο τών Κέδρων ό Γιλγαμές ό κύριος συλλογίστηκε. Είπε στο δούλο του τόν Ένκιντου:

«Δέν έβαλα σφραγίδα τ’ όνομά μου στο τούβλο όπως ή μοίρα μου αποφάσισε· λοιπόν θα πάω στη χώρα που κόβεται τό κέδρο. Θα δώλω τ’ όνομά μου στον τόπο που ‘ναι τά όνόματα τών φημισμένων ανθρώπων, κι εκεί που

όνομα ανθρώπου δέ γράφτηκε ακόμη, θα ύψώσω στους θεούς μνημείο».

Τά μάτια του Ένκιντου γέμισαν δάκρυα κι ή καρδιά του άρρώστησε. Στέναξε πικρά κι ό Γιλγαμές τόν κοίταξε στα μάτια του και είπε:

«Φίλε μου, γιατί στενάζεις τόσο πικρά;»

Μά ό Ένκιντου άνοιξε τό στόμα κι είπε:

«Είμαι άδύναμος, τά χέρια μου τη δύναμή τους έχουν χάσει τό κλάμα του πόνου μου κεντάει τό λαιμό. Γιατί πρέπει νά δώσεις την καρδιά σου σ’ αυτό τό έγχείρημα;»

‘Ο Γιλγαμές άπάντησε στον Ένκιντου:

«‘Απ’ την αίτία του κακού που είναι στον τόπο, θα πάμε στο δάσος και θα καταστρέψουμε τό κακό· γιατί στο δάσος ζει ό Χουμπάμπα, που έχει τ’ όνομα «τό Πελώριο», ένας κτηνώδης γίγαντας».

Μά ό Ένκιντου στέναξε πικρά και είπε:

«Σάν πήγαινα μέ τ’ άγρια ζώα μέσ απ’ τόν άγρίοτοπο, άνακάλυφα τό δάσος· τό μάκρος του είναι τριάντα χιλιάδες μίλια σ’ όλες τις διευθύνσεις. ‘Ο Ένλιλ όρισε τό Χουμπάμπα για νά τό φυλάει και τόν όπλισε μ’ έφτάδιπλους τρόμους, τρομερός για κάθε σάρκα είναι ό Χουμπάμπα. Όταν δρυχιέται, είναι σαν τό δρόντημα της καταιγίδας, ή άνάσα του εί-

(1931) — Ν. Έγγονόπουλου «ΕΛΕΩΝΟΡΑ» (1938) = 7 χρόνια πάνω - κάτω· κι όσο για «νέες έκδοχές της ποιητικής αλήθειας»: Α. Breton: 1920—1924 — Ν. Έγγονόπουλος: 1935 (?) — 1938 = 13 μέ 14 χρόνια, στην έννοιώτερη περίπτωση.

Allen Ginsberg: «MAGIC PSALM (1960) — Δευτέρη Πούλιου: «ΘΕΕ» (1973) = 13 πάνω - κάτω χρόνια (θα γίνει παραβολή τών δύο ποιημάτων στην συνέχεια τών σημειωμάτων αυτών)· κι όσο για έκδοχές της ποιητικής αλήθειας: Allen Ginsberg: 1956 — Α. Πούλιος: 1969 = 13 πάνω κάτω χρόνια.

‘Αλλ’ ή ουσία δέν βρίσκεται εκεί, στη χρονική απόσταση (που έλέγχεται, περίπου ή ίδια), αλλά στην ανταπόκριση άνάμεσα στη «νέα έκδοχή» και στο όριμασμα της δικής μας γλωσσικής συνειδήσεως και όσων πάνε μαζί της.

Θά έξαρτηθεί από τό χάρισμα και την αίσθηση ίσορροπίας τών νέων μας ποιητών (και τών αναγνωστών τους) νά βρεθεί τό σωστό μέτρο και οι ουσιαστικές αναλογίες άνάμεσα στα πράγματα — ακριβέστερα: άνάμεσα στα άκουστικά ινδάλματα τών σηματομενών και στη ρυθμική τους άρθρωση. Νέα πράγματα (και, αληθινά, ύπάρχουν τέτοια γύρω μας και μέσα μας) — νέα γλώσσα — νέα συγκινησιακή άρθρωση. Κι όλα αυτά νά πιάνουν για καλά στη

συνείδηση, σήμερα, και νά αφήνουν κάτι για αύριο. Γιατί τά νέα και τά παλιά του ανθρώπου είναι άξεχώριστα. ‘Αλλιώς, τί νόημα θα είχε νά κάνουμε ή νά μιλάμε για ποίηση.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ

1.— ‘Ο Σ. Σκαρτσής από τό 1967, όταν έγραφε τό «Μικρό δοκίμιο για τη γλώσσα» και, κυρίως, τό κεφάλαιο «Η γλώσσα για τό τίποτα» (σελ. 45—55) επεκαλείτο τό «Τάο πέ Κινγκ» (όπως, επίσης, σε άλλα κεφάλαια, τις Ούπανισάδες και την Ρίγγ Βέδα). ‘Από τό Τάο πέ Κινγκ παραθέτει σαν υπότιτλο τόν 5ο στίχο από τό Τάο 2: «Τό κάτι και τό τίποτα παράγουν τό ένα τό άλλο» (στη μετάφραση της Μ. Σεφεριάδη (1971): «τό είναι και τό μη είναι γεννά τό ένα τό άλλο»). Τό κεφάλαιο αυτό καταλήγει: «πώς γλώσσα είναι ό διάλογος του τίποτα μέ τόν εαυτό του».

2.— Τό πρώτο δείγμα της έπαφής του μέ τόν Ίνδουισμό παρέχει ό Α. Πούλιος στη συλλογή του «Ποίηση» (1969), όπου, στο δεύτερο ποίημα (ΡΗ) («ΕΙ - ΡΗ - ΝΗ») παραθέτει σαν υπότιτλο και άμέσως μετά παραλλάσσει, όχι χωρίς κάποια επιτήδευση, κεντρικό άπόσπασμα από τις Βέδες.

ναι σὰ φωτιά καὶ τὰ σαγόνια του εἶναι ὁ θάνατος ὁ ἴδιος. Φυλάει τόσο καλὰ τὰ κέδρα, πού ὅταν ταράζεται ἡ ἄγρια δαμάλα μὲς στὸ δάσος, μόλο πού εἶναι ἑκατὸν ὀγδόντα μίλια μακριά, τὴν ἀκούει. Τί ἄντρας μὲ τὴ θέλησή του θὰ μπαινε σ' αὐτὴ τὴ χώρα καὶ τὰ δάθη τῆς νὰ ψάξει; Σοῦ λέω, ἀδυναμία νικάει τὴ δύναμή του ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτὸς πού πάει κοντὰ του: δὲν εἶναι ἀγώνας ἴσος μὲ τὸ Χουμπάμπα νὰ παλεύεις· εἶναι πολεμιστὴς μεγάλος, Γιλγαμές, ὁ φύλακας τοῦ δάσους ποτὲ δὲν κοιμάται».

Ὁ Γιλγαμές ἀπάντησε:

«Πεῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού μπορεί ν' ἀνέβει στὸν οὐρανὸ; Μόνο οἱ θεοὶ αἰώνια ζοῦν μὲ τὸ λαμπρὸ Σαμᾶς· γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους οἱ μέρες μας εἶναι μετρημένες, ὅτι ἔχουμε εἶναι μιὰ ἀνάσα τοῦ ἀνέμου. Πῶς γίνεται αὐτό, εἶσαι κιόλας φοβισμένος! Θὰ πάω πρῶτος, μόλο πεῦ εἶμαι ὁ κύριός σου, καὶ μπορείς μ' ἀσφάλεια νὰ φωνάξεις: «Ἐμπρός, δὲν εἶναι τίποτα γιὰ φόβο». Κι ἔτσι, ἂν πέσω, ἀφήνω πίσω μου ὄνομα πού θὰ μένει· οἱ ἄνθρωποι θὰ λένε γιὰ μένα: «Ὁ Γιλγαμές ἔπρεπε παλεύοντας μὲ τὸν κτηνώδη Χουμπάμπα». Καὶρὸ πολὺν θὰ ἔχει τὸ παιδί στὸ σπίτι μ' ἐννοηθεί, καὶ θὰ τὸ λένε καὶ θὰ τὸ θυμούνται».

Ὁ Ἐνκιντοῦ μίλησε πάλι στὸ Γιλγαμές:

«ὦ κύριέ μου, ἂν θὰ μπείς σὲ κείνη τὴ χώρα, πῆγαινε πρῶτα στὸν ἥρωα Σαμᾶς, πές το στὸ Θεὸ Ἥλιο, γιατί ὁ τόπος εἶναι δικός του. Ἡ χώρα πού κόβεται τὸ πύγκο ἀνήκει στὸ Σαμᾶς».

Ὁ Γιλγαμές σήκωσε στὰ χέρια ἕνα κασίκι, ἄσπρο χωρὶς κηλίδωμα καὶ μαζὶ ἕνα καστανό· τὸ κράτησε στὸ στήθος του καὶ τὰ φέρε μπροστὰ στὸν ἥλιο. Πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἀσημένιο του σκήπτρο καὶ εἶπε στὸ λαμπρὸ Σαμᾶς:

«Πάω σὲ κείνη τὴ χώρα, ὦ Σαμᾶς, πηγαίνω· τὰ χέρια μου ἰκετεύουν, ὥς γεγί αὐτὸ καλὸ γιὰ τὴν ψυχὴ μου καὶ φέρε με πίσω πάλι στὴν ἀποδόθρα τῆς Οὐρούκ. Δός μου, παρακαλῶ, τὴν προστασία σου κ, ὥς εἶναι οἱ οἰωνοὶ καλοί».

Ὁ λαμπρὸς Σαμᾶς ἀπάντησε:

«Γιλγαμές, εἶσαι δυνατός, μὰ τί εἶναι ἡ Χώρα τῶν Ζωντανῶν γιὰ σένα;

«ὦ Σαμᾶς, ἀκουσέ με. Ἀκουσέ με, Σαμᾶς, ὥς ἀκουστεῖ ἡ φωνή μου. Ἐδῶ μὲς στὴν πόλιν ἄνθρωπος πεθαίνει μὲ πλாகωμένη τὴν καρδιά, ἄνθρωπος ἀφανίζεται μὲ ἀπελπισία στὴν καρδιά. Κοίταξα πάντα ἀπ' τὸ τεῖχος καὶ βλέπω τὰ κορμιά νὰ ἐπιπλέουν· αὐτὴ θὰ ναι κι ἡ δική μου μοίρα. Ἀληθινὰ τὸ ξέρω πῶς εἶναι ἔτσι, γιατί ὅποιος κι ἂν εἶναι ὁ πιὸ ψηλὸς μὲς στὰς ἀνθρώπους δὲ μπορεί νὰ φτάσει τὰ οὐράνια, κι ὁ πιὸ τρανὸς δὲ μπορεί νὰ περιζώσει τὴ γῆ. Γι' αὐτὸ θὰ μῶδ σὲ κείνη τὴ χώρα: γιατί δὲν ἔβαλα σφραγίδα τ' ὄνομά μου στὸ τοῦβλο ὅπως ἡ μοίρα μου ἀποφάσισε, θὰ πάω στὴ χώρα πού κόβεται τὸ κέδρο. Θὰ

βάλω τ' ὄνομά μου στὸν τόπο πού ναι τὰ ὀνόματα τῶν φημισμένων ἀνθρώπων κι ἐκεῖ πού ὄνομα ἀνθρώπου δὲ γράφτηκε ἀκόμη θὰ ὑψώσω στοὺς θεοὺς μνημεῖον».

Τὰ δάκρυα κύλησαν στὸ πρόσωπό του κι εἶπε:

«Ἀλίμονο, μακρὸ εἶναι τὸ ταξίδι πού ἔχω νὰ κάνω μέχρι τὸν Τόπο τοῦ Χουμπάμπα. Ἄν δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ἐγχεῖρημα νὰ γεῖ σὲ τέλος, γιατί μὲ κίνησες, Σαμᾶς, μὲ τὸν ἀσταμάτητο πῶσο νὰ τὸ κάνω; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ πετύχω ἂν δὲ μὲ συντρέξεις; Ἄν πεθάνω σ' αὐτὴ τὴ χώρα, θὰ πεθάνω χωρὶς μνησικακία, ἀλλ' ἂν ξαναγυρίσω, θὰ κάνω λαμπρὴ προσφορά ἀπὸ δῶρα κι ὕμνο στὸ Σαμᾶς».

Ἔτσι ὁ Σαμᾶς δέχτηκε τὴ θυσία τῶν δακρύων του· σὰν τὸ σπλαχνικὸ ἄνθρωπο τοῦ εἶδε οἴκτε. Ὅρισε συμμάχους δυνατοὺς γιὰ τὸ Γιλγαμές, γιούδες μιᾶς μητέρας, καὶ τοὺς τοποθέτησε στὶς σπηλιὲς τῶν βουνῶν. Τοὺς τρανοὺς ἀνέμους ὅρισε: τὸ δόρειο ἄνεμο, τὸν ἀνεμοστρόβιλο, τὴ θύελλα καὶ τὸν παγερὸ ἄνεμο, τὴν καταιγίδα καὶ τὸν καψαλιστὸ ἄνεμο. Σὰν ἐχίδνες, σὰ δράκοντες, σὰν καψαλιστὴ φωτιά, σὰ φίδι πού παγώνει τὴν καρδιά, κατακλυσμὸς καταστροφῆς καὶ δικράνι τῆς ἀστραπῆς, ἔτσι ἦταν κι ὁ Γιλγαμές ἀναγάλλισα.

Πῆγε στὸ ὄπλουργεῖο κι εἶπε:

«Θὰ δώσω διαταγὰς στοὺς ὄπλουργοὺς. Θὰ χύσουν τὰ ὅπλα μας κι ἐμεῖς θὰ τοὺς βλέπουμε».

Ἔτσι δώσανε διαταγὰς στοὺς ὄπλουργοὺς κι αἱ τεχνίτες ἔκατσαν σὲ συνέδριο. Πῆγαν μὲς σ' ἄλλοι τοῦ κάμπου κι ἔκοψαν ἰτιά καὶ δοκάρια. Τοὺς ἔφτιαξαν πελέκια ἐξήντα ὀκάδες καὶ τρανὰ σπαθιά τοὺς ἔχυσαν μὲ σαράντα ὀκάδες λάμα τὰ καθένα, μὲ πιασίματα καὶ λαβὲς δέκα ὀκάδες. Ἐχυσαν γιὰ τὸ Γιλγαμές τὸ πελέκι «Δύναμη τῶν Ἡρώων» καὶ τὸ τόξο τοῦ Ἀνσάν· κι ὁ Γιλγαμές πλίστηκε κι ὁ Ἐνκιντοῦ· καὶ τὸ βάρος τῶν ὀπλων πού βαστούσαν ἦταν διακόσιες ὀκάδες.

Ὁ λαὸς συναθροίστηκε κι οἱ σύμβουλοι στοὺς δρόμους καὶ στὴν ἀγορὰ τῆς Οὐρούκ· ἦρθαν περνώντας ἀπ' τὴν πύλη μὲ τοὺς ἐφτά σύρτες κι ὁ Γιλγαμές τοὺς μίλησε στὴν ἀγορὰ:

«Ἐγώ, ὁ Γιλγαμές, πάω νὰ δῶ κείνο τὸ πλάσμα πού γι' αὐτὸ λέν τέτοια πράγματα, πού ἡ φήμη ἀπ' τὸ ὄνομά του γεμίζει τὸν κόσμον. Θὰ τὸ νικήσω τὸ δάσος του μὲ τὰ κέδρα καὶ θὰ δείξω τὴ δύναμη τῶν γιῶν τῆς Οὐρούκ, ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ τὸ μάθει. Ἐχω ἀναλάβει αὐτὸ τὸ ἐγχεῖρημα: νὰ σκαρφολώσω στὸ βουνό, νὰ κόψω τὸ κέδρο, καὶ ν' ἀφήσω πίσω μου ὄνομα πού θὰ μένει».

Οἱ σύμβουλοι τῆς Οὐρούκ, τῆς τρανῆς ἀγορᾶς, τεῦ ἀπάντησαν:

«Γιλγαμές, εἶσαι νέος, πολὺ μακριὰ σὲ πάει τὸ θάρρος σου, δὲ μπορεί νὰ ξέρεις τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἐγχεῖρημα πού σχεδιάξεις. Ἐχου-

με ακούσει ότι ο Χουμπάμπα σάν τους άνθρω-
πους δεν είναι πού πεθαίνουν, τὰ ὅπλα του εἶ-
ναι τέτοια πού ἐναντία τους κανένας δὲ μπο-
ρεῖ νὰ σταθεῖ. Τὸ δάσος ἀπλώνεται τριάντα
χιλιάδες μίλια σ' ὅλες τὶς διευθύνσεις· ποῖος
ἄντρας μὲ τὴ θέλησή του θὰ κατέβαινε σ' αὐ-
τὴ τὴ χώρα καὶ τὰ δάση της νὰ φάξει; Κι ὁ
Χουμπάμπα, ὅταν βρυχιέται, εἶναι σάν τὸ
δρόντημα τῆς καταιγίδας, ἡ ἀνάσα του εἶναι
σὰ φωτιά καὶ τὰ σαγόνια του εἶναι ὁ θάνατος
ὁ ἴδιος. Γιατί λαχταρᾷ νὰ τὸ κάνει αὐτό,
Γιλαμές; Δὲν εἶναι ἀγώνας ἴσος μὲ τὸ Χου-
μπάμπα νὰ παλεύεις».

«Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τῶν συμβού-
λων ὁ Γιλαμές κοίταξε τὸ φίλο του καὶ γέ-
λασε:

«Πῶς νὰ τοὺς ἀπαντήσω; Νὰ πῶ πῶς φοβᾶ-
μαι τὸ Χουμπάμπα, πῶς θὰ κάτσω στὴν πα-
τρίδα ὅλες μου τὶς ὑπόλοιπες μέρες;».

Μετὰ ὁ Γιλαμές ἀνοίξε πάλι τὸ στόμα του
κι εἶπε στὸν Ἐνκιντού:

«Φίλε μου, πάμε στὸ Τρανὸ Παλάτι, στὸ
Ἐγκαλιμάχ, κι ἂς σταθοῦμε μπροστὰ στὴ Νιν-
σούν, τὴ βασίλισσα. Ἡ Νινσούν εἶναι σοφὴ
μὲ δαवेиὰ γνώση, θὰ μᾶς δώσει συμβουλὴ γιὰ
τὸ δρόμο πού πρέπει νὰ πάρουμε».

Γιάστηκαν ἀπ' τὸ χέρι καθὼς πῆγαιναν στὸ
Ἐγκαλιμάχ καὶ πῆγαν στὴ Νινσούν τὴ μεγάλη
βασίλισσα. Ὁ Γιλαμές πλησίασε, μπῆκε στὸ
παλάτι καὶ μίλησε στὴ Νινσούν.

«Νινσούν, θὰ μ' ἀκούσεις; Ἐχω νὰ πάω
μακρὺ ταξίδι στὸν Τόπο τοῦ Χουμπάμπα, πρέ-
πει νὰ ταξιδέψω ἄγνωστο δρόμο καὶ νὰ πα-
λαίψω παράξενη μάχη. Ἀπὸ τὴ μέρα πού θὰ
φύγω μέχρι νὰ γυρίσω, ὥσπου νὰ φτάσω στὸ
δάσος τῶν κέδρων καὶ νὰ καταστρέψω τὸ κα-
κὸ πού ἀποστρέφεται ὁ Σαμάς, παρακάλα γιὰ
μένα τὸ Σαμάς».

Ἡ Νινσούν πῆγε στὴν κάμαρά της, φόρεσε
ἓνα φόρεμα πού ταίριαζε στὸ σῶμα της, φό-
ρεσε κοσμήματα νὰ κάνει ὁμορφὸ τὸ στήθος
της, ἔβαλε μιὰ τιάρρα πάνω στὸ κεφάλι της καὶ
τὰ φορέματά της σάρωναν τὸ ἔδαφος. Μετὰ
πῆγε πάνω στὸ θωμὸ τοῦ Ἥλιου, στέκοντας
πάνω στὴν ὀροφὴ τοῦ παλατιοῦ. Ἐκάψε θυμί-
σμα κι ὕψωσε τὰ χέρια της στὸ Σαμάς κα-
θὼς ἀνέβαινε ὁ καπνός:

«Ὁ Σαμάς, γιατί ἔδωσες αὐτὴ τὴν ἀνήσυ-
χη καρδιά στὸ Γιλαμές, τὸ γιό μου· γιατί
τοῦ τὴν ἔδωσες; Τὸν κίνησες καὶ τώρα ξεκι-
νᾷ μακρὺ ταξίδι ὡς τὸν Τόπο τοῦ Χουμπά-
μπα, νὰ ταξιδέψει ἄγνωστο δρόμο καὶ νὰ πα-
λεύει παράξενη πάλη. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴ μέρα
πού θὰ φύγει μέχρι τὴ μέρα πού θὰ γυρίσει,
ὥσπου νὰ φτάσει στὸ δάσος τῶν κέδρων, ὥ-
σπου νὰ σκοτώσει τὸ Χουμπάμπα καὶ νὰ κα-
ταστρέψει τὸ κακὸ πού ἐσύ, Σαμάς, ἀποστρέ-
φσαι, μὴν τὸν ξεχνᾷς· ἀλλὰ ἡ αὐγή, ἡ Ἁγία,
ἡ ἀγαπημένη σου νύφη, ἂς στὸ θυμίζει πάντα,
κι ὅταν ἡ μέρα κλείνει, δός τον στὸ φύλακα
τῆς νύχτας, νὰ τὸν φυλάει ἀπὸ κακό».

Μετὰ ἡ Νινσούν, τοῦ Γιλαμές ἡ μητέρα,

ἔσθισε τὸ θυμίαμα καὶ κάλεσε τὸν Ἐνκιντού
προτρέποντάς τον ἔτσι :

«Δυνατὲ Ἐνκιντού, παιδί δὲν εἶσαι τοῦ κορ-
μιοῦ μου, μὰ σάν νύκθετημένο γιὸ θὰ σὲ δε-
χτῶ· εἶσαι τὸ ἄλλο μου παιδί ὅπως τὰ ἔκθετα
πού φέρνουν στὸ ναό. Νὰ ὑπηρετεῖς τὸ Γιλα-
μές καθὼς τὸ ἔκθετο ὑπηρετεῖ τὴν ἱέρεια πού
τὸ ἀνέθρεψε. Μπροστὰ στὶς γυναῖκες μου, τοὺς
πιστοὺς καὶ τοὺς ἱεροφάντες μου, τὸ δηλώνω».

Μετὰ τοῦ ἔβαλε στὸ λαιμὸ τὸ φυλαχτὸ τῆς
ἐγγύησης καὶ τοῦ ἔπε:

«Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ γιό μου· φέρ' τον
μου πίσω πάλι ἀσφαλισμένο».

Καὶ τότε τοὺς ἐφέρανε τὰ ὅπλα, πιάσανε στὰ
χέρια τὰ τρανὰ σπαθιά μὲς στὶς χρυσεὶς τους
βῆκες καὶ τὸ τόξο καὶ τὴ φαρέτρα. Ὁ Γιλα-
μές ἐπῆρε τὸ πελέκι, κρέμασε στὸν ὦμο τὴ
φαρέτρα καὶ τὸ τόξο τῆς Ἀνάς κι ἔπιασε τὸ
σπαθὶ ἀπ' τὴ ζώνη του. Κι ἔτσι ὀπλίστηκαν
κι ἦταν ἔτοιμοι γιὰ τὸ ταξίδι.

Τώρα, ἦρθε ὁλος ὁ λαὸς καὶ πάνω τους
σπρωχνόταν κι ἔλεγε: «Πότε θὰ ξανάρθετε
στὴν πόλη;».

Οἱ σύμβουλοι εὐλογῆσαν τὸ Γιλαμές καὶ
τὸν προειδοποίησαν:

«Μὴν ἐμπιστεύεσαι πολὺ τὴ δύναμή σου,
πρόσεχε, κράτησε τὰ χτυπήματά σου στὴν ἀρ-
χή. Αὐτὸς πού πάει μπροστὰ τὸ σύντροφό του
προστατεύει· ὁ καλὸς ὁδηγὸς πού ξέρει τὸ
δρόμο φυλάει τὸ φίλο του. Ἄς οδηγήσει ὁ
Ἐνκιντού, θέρει τὸ δρόμο γιὰ τὸ δάσος, ἔχει
τὸ Χουμπάμπα ἰδεῖ κι εἶναι ἔμπειρος στὶς μά-
χες· ἂς περάσει πρώτος στὰ περάσματα, προ-
σεκτικὸς ἂς εἶναι κι ἂς κοιτάει τὸν ἑαυτὸ του.
Ἄς προστατεύσει ὁ Ἐνκιντού τὸ φίλο του
κι ἂς φυλάει τὸ σύντροφό του κι ἂς τὸν φέρει
πίσω ἀσφαλισμένο μέσα ἀπὸ τοῦ δρόμου τὶς
παγίδες. Ἐμεῖς, οἱ σύμβουλοι τῆς Οὐρούκ,
ἐμπιστευόμαστε τὸ βασιλιά μας σὲ σένα, Ἐν-
κιντού· φέρ' τον μας πίσω πάλι ἀσφαλισμέ-
νο».

Στὸ Γιλαμές, πάλι, εἶπαν :

«Εἶθε ὁ Σαμάς τὸν πόθο τῆς καρδιάς σου
νὰ σοῦ δώσει, εἴτε ξετελεσμένο νὰ σ' ἀφήσει
μὲ τὰ μάτια σου νὰ δεῖς αὐτὸ πού εἶπαν τὰ
χείλη σου· εἶθε μονοπάτι νὰ σοῦ ἀνοίξει ἐκεῖ
πού εἶναι κλείσιμο καὶ δρόμο γιὰ τὰ πόδια
σου νὰ περπατήσουν. Εἶθε ν' ἀνοίξει τὰ βουνὰ
γιὰ νὰ περάσεις κι εἶθε ὁ καιρὸς τῆς νύχτας
νὰ σοῦ φέρει τὶς εὐλογίες τῆς νύχτας κι ὁ
Λουγκουλπάντα, ὁ προστάτης σου θεός, νὰ
στέκει δίπλα σου γιὰ νίκη. Εἶθε στὴ μάχη νίκη
νὰ ἦς σὰ νὰ πάλευες μ' ἓνα παιδί. Πλύνε
τὰ πόδια σου μὲς στὸ ποτάμι τοῦ Χουμπάμπα,
πού γιὰ κεῖ εἶναι τὸ βασιλιά σου· τὸ δράδυ σκά-
ψε ἓνα πηγάδι κι ἂς εἶναι πάντα καθαρὸ νε-
ρὸ στὸ ἀσκή σου. Πρόσφερε στὸ Σαμάς κρῖο
νερὸ καὶ μὴν ξεχνᾷς τὸ Λουγκουλπάντα».

(Συνεχίζεται)

Μετάφρ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ